

І я читаю її першою. —Ю.

Якщо знайдеш, поверни. Будь ласка.

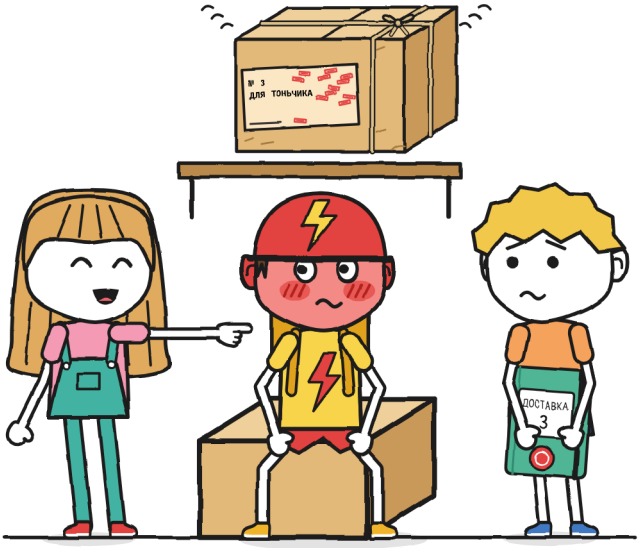

Ця печатка позначає те, що буває лише в казці: справжні посилки назад не літають. Якщо в тебе справжній велосипед, слухайся останньої сторінки. —Ю.

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 3

Поверніть, будь ласка

LinguAula

(зошит Гуні)

РОЗМІР XL · Ілюстрований роман · 13+

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 3

Поверніть, будь ласка

Третя книжка серії. Попередні: «Ця посилка кусається» й «Не відкривати до грому».

Текст та ілюстрації: LinguAula

Українська версія: LinguAula

РОЗМІР XL · Ілюстрований роман · 13+

Перше видання: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

Можна вільно копіювати — для класу і для дому.

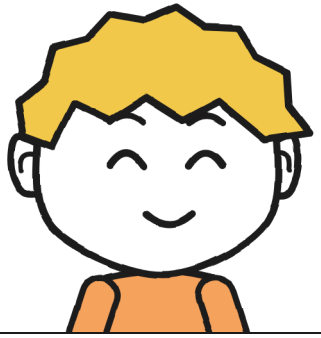
Шрифти: Andika, Pangolin, Caveat та IBM Plex Mono (ліцензія SIL OFL).

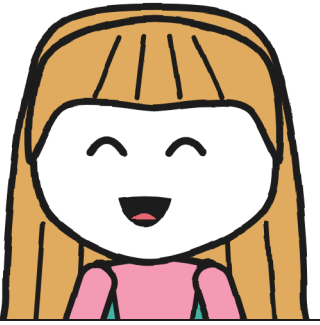
Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com

Жоден кур'єр не постраждав під час написання цієї книжки. Почервонів один. —Ю.

ХТО Є ХТО

Гуні. Кур'єр по суботах. Малює те, про що його ніхто не просив. Це його зошит.

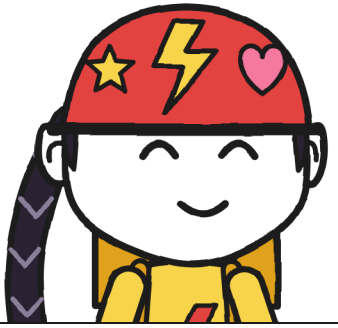
Юля. Пише зеленим і підписується Ю. Завжди знає, як допомогти. У цьому й проблема.

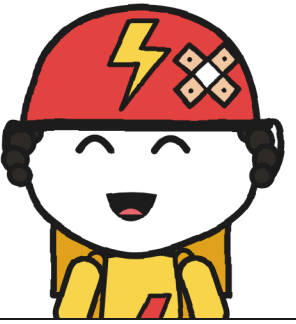
Тоньо. Розвозить для БЛИСКАВКИ на велосипеді. За десять хвилин або безкоштовно. Червоніє частинами.

Мара. Власниця «Неможливих доставок». Носить відьомський капелюх. Знає більше, ніж каже.

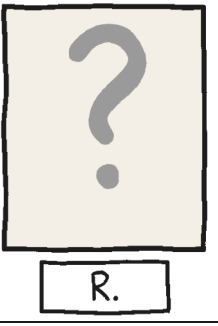
Зоя. З БЛИСКАВКИ. Найшвидша. Вигадує прізвиська.

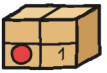
Бруно. З БЛИСКАВКИ. Один раз проколов колесо. Два роки тому.

Посилка No 3. Дзвенить, коли її ворушать. На етикетці написане лише ім'я.

R. Надсилає посилки, які ніхто не може доставити. Імені ніхто не називає.

РОЗДІЛ 1

Дзінь

Дзінь.

Це був дуже маленький звук, із тих, що чутні лише тоді, коли все інше змовкло: ложечка об чашку, дзвінок іграшкового велосипеда. Він долинув від полиці з поверненими, і ми, четверо, що залишилися в крамниці Мари, завмерли так, що було б чути, як падає іскра з печатки.

Гроза давно минула. Юля все ще стояла на моєму синьому табуреті із зеленим маркером угорі, а поруч із закресленим 19 було щойно виведене 18. Мара тримала руку на півдорозі до жалюзі. Я, який і в найкращі хвилини не знаю, куди діти руки, нічого ними не зробив.

Це була № 3. А Тоньо, який розвозить для БЛИСКАВКИ за десять хвилин або безкоштовно, став кольору свого шолома.

Зошит був новий. Зошит № 2 скінчився за одну грозу; цей зелений, із печаткою крамниці в куточку, і починати його мав я, урочисто: назва на першій сторінці та одне нове слово.

ЗОШИТ ДОСТАВОК 3 · Гуні. ТАЄМНО.

«Таємно» означає, що я читаю першою. І нікому не розповідаю. —Ю.

Я виводив назву, висолопивши язика, і пішов по гумку, бо вийшло криво. Коли повернувся, зошит уже почала Юля.

— Я його почала, щоб тобі допомогти, — сказала вона. — Нема за що.

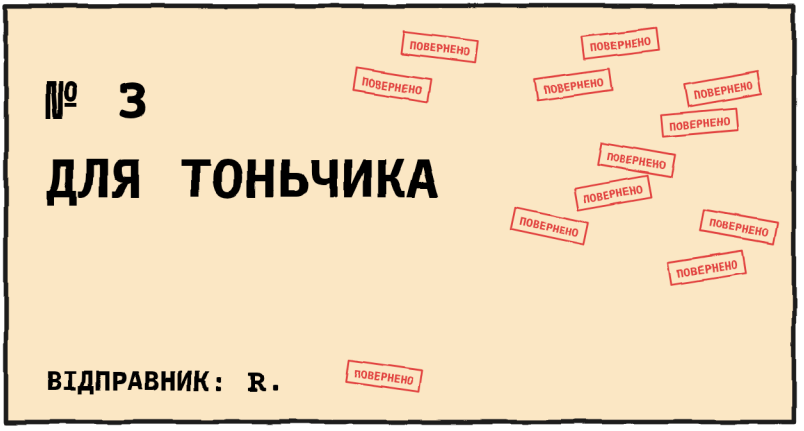
Я не просив допомоги. З Юлею це не має значення.

Решта — на випадок, якщо колись це прочитає хтось, крім неї. Крамниця зветься «Неможливі доставки» й належить Марі, яка є відьмою, носить фіолетовий капелюх і має печатку, що, коли її притискають, сиплеться іскрами з запахом погаслої свічки. На полиці ліворуч вона зберігає повернені: посилки, яких ніхто не зумів доставити. У них одне-єдине правило: якщо той, хто отримує, не підпише етикетку чорнилом, що не стирається, то на світанку посилка летить назад на свою полицю, точна, як кіт о годині вечері. Їх було двадцять, і надсилає їх завжди той самий відправник, R., про якого в мене в синьому зошиті вже було шість підказок. Ми з Юлею доставили дві, яйце дракона й насіння на лапках, що бігало, а на стіні її рукою, зеленим, написано: ЗАЛИШИЛОСЯ 18.

Юля — та, що з зеленими записками. Я Гуні, новенький у районі: майже все моє досі лежить у коробках. А Тоньо — кур'єр БЛИСКАВКИ, той із жовтим наплічником, який

відбуває покарання з нами по суботах і якому відтоді, як минула гроза, належить власне місце в крамниці: перекинута догори дном коробка для доставок біля табуретів. Мара поставила її без жодних пояснень. «Поки що», — сказала вона. Ніхто не наважився спитати, скільки триває оте «поки що».

№ 3 стояла на верхній полиці, поруч із двома порожніми місцями від яйця й насіння, етикеткою до нас. Я підійшов її прочитати: стоячи й не торкаючись.

Три рядки друкарською машинкою: № 3. ДЛЯ ТОНЬЧИКА. А внизу, на самому краю, ВІДПРАВНИК: R. Між іменем і останнім рядком лишалося ціле поле чистого паперу. Навколо — дванадцять штампів ПОВЕРНЕНО. Я їх полічив.

Юля зіскочила з табурета й стала поруч зі мною. Прочитала вголос:

— Для То...

І закрила рота.

Юля ніколи не замовкає на півслові. Я глянув на Тоньо й зрозумів чому.

Я прочитала її наполовину. Другу половину проковтнула. —Ю.

Бувають люди, що червоніють раптово. Тоньо — ні: Тоньо червоніє частинами. Спершу вуха. Потім щоки. Тоді залило все обличчя, аж до ремінця шолома, а попереду був ще один щабель, найгірший: коли обличчя й шолом перестають розрізнятися. Відколи я мав справу з тремтоміром посилки № 2, я не вмію дивитися на щось змінне, не накресливши до нього шкалу, тож я це записав.

Юля простягла руку до посилки, щоб дочитати те, чого бракувало.

— Ця посилка може зачекати, — дуже поспіхом сказав Тоньо. — Вона ж роками чекає, так? Тож ще один день. Або десять. БЛИСКАВКА не поспішає.

Я вперше чув, щоб БЛИСКАВКА таке казала.

— Сьогодні вночі нічого не відкриваємо, — сказала Мара. — І до полиці без дозволу не торкаємося.

Рука Юлі застигла в повітрі, за палець від етикетки. Ніхто нічого не торкнувся. І тоді воно задзвеніло знову.

Дзінь.

— Це двері! — сказала Юля голосом, якого я в неї не знав: надто високим і надто швидким.

Двері були зачинені відтоді, як пішла Віра.

Коли я чогось не розумію, я складаю список. Підозрювані по справі «дзінь»:

1. Двері. (Пропозиція Юлі. Зачинені, без протягу й без нікого, хто б їх штовхав.)
2. Велосипед Тоньо на тротуарі, із дзвінком БЛИСКАВКИ. (Він робить ДРРРИНЬ, а не дзінь. Але це дзвінок.)
3. Гумова жабка. (Юля миттю визнала її невинною. Каже, що знає її.)
4. № 3.

№ 3 я поставив останньою, з ввічливості.

Я вийшов на тротуар перевірити. Жабку прихопив із собою, бо підозрюваного на відстані не допитують.

Дощ уже перестав. Вулиця пахла мокрим асфальтом, і в кожній калюжі сидів ліхтар. Я відчинив і зачинив двері: скріїп. Подзвонив у дзвінок на велосипеді Тоньо: ДРРРИНЬ! Стиснув жабку: піск.

По той бік скла Юля хитала пальцем: ні. На кожен звук те саме, туди й сюди, як двірник в автомобіля. Жоден не був тим.

Я зайшов назад і поклав жабку на прилавок. Тоньо, помітивши мій погляд, заворушився у своїй коробці.

Дзінь.

Я присів. Коробка Тоньо впиралася в ніжку полиці.

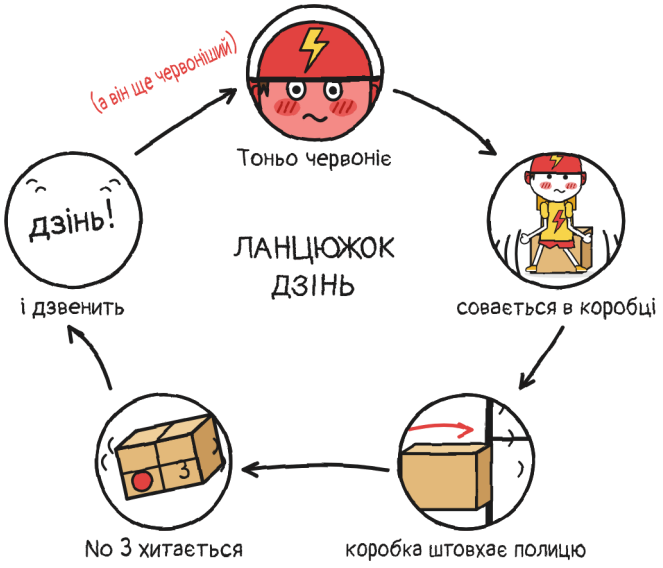
Я намалював це просто там, навколішки, і вийшло коло, бо скільки я не крутив, так і не знайшов, де воно починається.

Це була не магія. Це був Тоньо. Усередині № 3 є щось, що дзвенить, коли його ворушать.

Як я. —Ю.

Тоньо повів очима за моїм поглядом до ніжки полиці, глянув на свою коробку й вирішив сидіти нерухомо.

Його вистачило на стільки, скільки тримається розтягнута гумка.

Нерухомо. Потім ще нерухоміше: так нерухомо, що було чути, як він думає «нерухомо», а по скроні стікала краплина. Юля понад хвилину мовчала, а для неї це як тримати дихання під водою, і рано чи пізно вона випливає з тим, що опиняється найближче до рота.

— Хто такий Тоньчик?

Тоньо підскочив. Коробка штовхнула ніжку, полиця здригнулася, і № 3 видала ДЗІНЬ! із силою, на яку жоден дзінь не заслуговує. Мара глянула на стелю, ніби рахуючи до трьох.

— Це було просто запитання, — сказала Юля. — Запитання полиць не штовхають.

Це — штовхнуло.

— Це був я, — сказав Тоньо, дивлячись на свої кросівки. — Малим.

Він сказав це так тихо, що жабка, яка лежала на прилавку ближче до нього, ніж я, почула краще.

Юля розкрила рота. Я бачив, як її запитання вишикувалися в чергу, мов у пекарні недільного ранку, і перше вже тримало гроші в руці. Потім вона глянула на Тоньо, який усе дивився на свої кросівки, і закрила рота.

— Більше не питаю, — сказала вона.

Це їй дорого коштувало. По нозі було видно: туп, туп, туп об підлогу крамниці.

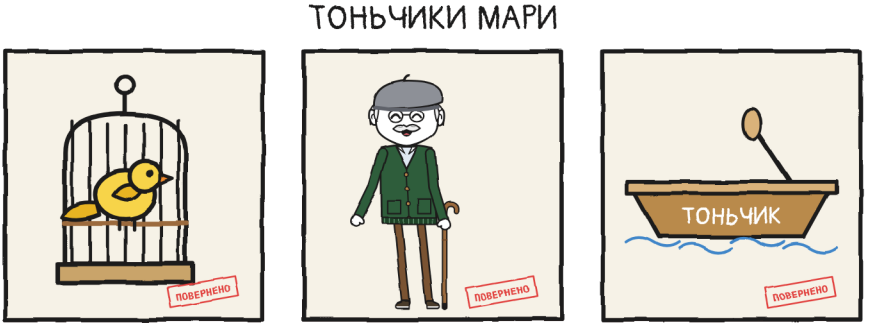
Запитань, яких я не поставила: дев'ять. Вони в мене записані. —Ю.

— А чому ви ніколи не доставили її? — сказав я Марі.

— Дванадцять разів я її носила. — Нікому не довелося рахувати штампи. — Подивися на етикетку: ні вулиці, ні номера під'їзду, ні прізвища. Я перепробувала всіх Тоньчиків, яких знайшла.

Вона перелічувала їх із пам'яті, на пальцях, а я малював, поки слухав. Канарка, яку насправді звали Тоньчик і яка наступила на етикетку: не зарахували. Дон Антоніо, 71 рік,

який начепив окуляри, двічі прочитав папірець і сказав «Мені б хотілося», дивлячись на нього, як дивляться на вітрину. Човен на каналі з ім'ям, намальованим на борту, який теж не розписався, бо в нього немає рук.

1. Канарка.
(Наступила на етикетку. Не рахується.)

2. Дон Антоніо, 71 рік.
(«Мені б хотілося».)

3. Човен на каналі.
(Рук немає.)

— А Тоньо? — запитала Юля.

— Коли я пробувала востаннє, я його ще не знала, — сказала Мара й подивилася на нього. — А як його звали малим, мені ніхто не казав.

Мара дістала з-під прилавка фіолетову хустку й накрила № 3, як накривають клітку папуги, щоб той заснув. Потім попросила Тоньо на хвилину підвестися й відсунула його коробку на дві п'яді від полиці.

— Ось так. Тепер можете крутитися скільки завгодно.

Тоньо міг піти. Велосипед стояв біля дверей: за десять хвилин він був би на другому кінці району. Він знову сів.

Не знаю чому. Усе одно записую.

А що в його коробки немає спинки, я намалював йому спинку: високу, трохи вигнуту, з маленькою подушечкою, олівцем і пунктиром, а під нею дрібними літерами: «спинка (моя ідея)».

Спинки тобі ніхто не замовляв. —Ю.

Коли зачиняли, Тоньо залишився останнім, застібаючи шолом із такою повільністю, яка в БЛИСКАВЦІ вважалася б тяжким проступком. Мара гасила світло по одній лампі; фіолетова хустка лежала на посилці, на верхній полиці.

— Маро. Завтра прийду поговорити про це. Але наодинці.

— Ці двоє — з крамниці, — сказала Мара, не обертаючись.

Тоньо подивився на нас. Спершу на Юлю, потім на мене. Я випростався на табуреті.

— Ці — добре, — сказав він. — Але нікого з БЛИСКАВКИ.

Він вийшов і пішов між калюжами, ведучи велосипед у руці.

Дзінь уже мав господаря. Лишалося дізнатися, чи хоче його господар.

Я вже знаю, як йому допомогти. —Ю.

Саме це мене й турбує.

ОДНА ІСТОРІЯ, ШІСТЬ РОЗМІРІВ

Ця книжка існує в шести розмірах, для дітей від 3 до 16 років, і понад 20 мовами. XXS, XS, S, M і L розповідають історію сторінка за сторінкою, на тих самих малюнках і з дедалі більшою кількістю відтінків. XL — це роман: та сама історія, у якій є місце для всього, що Гуні думає, але не каже.

Рівні за ЗЄР орієнтовні: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Кожному — свій розмір. Той самий дзінь. —Ю.

ДЛЯ РОДИН І ВЧИТЕЛІВ

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com (із завданнями розміру L)